

ZŠ Frenštát pod Radhoštěm, Zahuní 408

Školní časopis č. 2/2021

Naše skokanské naděje

S Aladinem až na mistrovství světa

Jak se stát úspěšným youtuberem

ÚVODNÍ SLOVO

Jako šéfredaktorka časopisu Kalamář bych Vám ráda představila jeho druhé číslo.

Náš redakční tým se z části obměnil. Někteří redaktori se již na tomto vydání nepodíleli, na druhou stranu jsme v našem týmu přivítali nové členy, a to zejména z 5. a 6. ročníku.

V prvním čísle jsme se věnovali především tématu pandemie a s ní spojené distanční výuce.

V tomto vydání se Vám pokusíme přiblížit sportovní aktivity a zajímavosti města Frenštát, jehož doménou jsou zejména skokanské můstky a osobnosti spjaté se skoky na lyžích let minulých i současnosti. Prostřednictvím rozhovorů se můžete blíže seznámit se sportovními nadějemi z řad žáků naší školy, jejich trenéry a také s tím, co na sebe prozradily dvě paní učitelky. Nechybí ani téma youtubeři, které jste si přáli dle anketního vyhodnocení. Novými rubrikami jsou Příběh na pokračování, Recepty či Recenze na mobilní hry.

Přeji Vám hodně zdraví, síly a úspěchů v dalších dnech a týdnech, včetně příjemného prožití velikonočních svátků.

Doufám, že se Vám bude druhé číslo Kalamáře líbit. I tentokrát jsme si pro Vás připravili dvě soutěže o ceny, kdy správné odpovědi se svým jménem a třídou můžete zasílat na náš redakční email.

Markéta Boková

Obsah

Rozhovor

Chybí mi osobní kontakt s žáky..... 3

Hlavní téma

Frenštátské můstky a skokani4

Naše skokanské naděje6

Rozhovor s Davidem Kryške, trenérem mladých skokanů na lyžích.....7

Kvízy a křížovky

Skokanská křížovka.....7

Hlavní téma

Vzpomínky žáků a jejich rodinných příslušníků na skokanské můstky a osobnosti s nimi spojené.....8

Kaleidoskop školních událostí

Netradiční zábavné hry ve třídě 2.A.....11

Zprávy z naší družiny.....11

Pěší sportovní výzvy.....12

Aktuální téma

Typologie žáků a učitelů při online výuce.....13

Sportovní okénko

S Aladinem až na mistrovství světa.....14

Voltiz - gymnastika na cválajícím koni (rozhovor s paní učitelkou a trenérkou Adélou Svobodovou).....15

Co je IN

Jak se stát úspěšným youtuberem.....16

Mystika, záhady, legendy

Tajemno kolem nás.....17

Putování časem

Pandemie před sto lety – španělská chřipka.....18

Svět zvířat

Kočka bez ocasu = kočka bez pocitů a nálad?.....19

Děsivá zvířata, která nejsou pro nás nebezpečná.....19

Velikonoce

Velikonoční zvyky v různých koutech světa20

Soutěž o ceny

Křížovka.....20

Recepty

Na čem jsme si pochutnali.....20

Recenze

Recenze na mobilní hry, které jsou zdarma.....20

Kvízy a křížovky

Pravda, nebo lež?.....20

Soutěž o ceny

Poznáš frenštátské stavby zahalené tmou?.....20

Tvorba žáků

Digitální a výtvarná díla.....20

Chybí mi osobní kontakt s žáky

Další novou tvář pedagogického sboru, která působí na naší škole od září 2020, je paní učitelka Petra Fišerová. Je třídní učitelkou 6.D a můžete se s ní setkat v hodinách matematiky a chemie. V následujícím rozhovoru nám kromě školních záležitostí prozradila i zajímavosti ze svého dětství a co vše ji v současné chvíli dělá radost.

Jak se vám zatím líbí na naší škole a proč jste si ji vybrala?

Přímo ve škole jsem kvůli koronaviru strávila jen pár týdnů, ale i tak jsem stihla poznat, že zde panuje pohoda a dobrá nálada, jak mezi učiteli, tak mezi dětmi. A proč jsem si vybrala tuto školu? V minulých letech jsem učila v Praze a ve Frýdku Místku. A tak jsem si řekla, že kvůli rodině, péči o ni a nový dům bude lepší, když se poohlídnu po práci v místě bydliště. Měla jsem to štěstí, že si mě pan ředitel vybral a dal mi možnost učit na ZŠ Záhumí.

Jak byste se jako paní učitelka vy sama charakterizovala?

To je záludná otázka Od začátku své učitelské praxe se snažím být pro děti nejenom paní učitelka, ale taky člověk, kterému mohou říci o svých radostech i starostech. Myslím si, že vzájemná důvěra vede ke správné spolupráci, a tudíž i k dobrým výsledkům. Snažím se dětem předat nejenom vědomosti z matematiky a chemie, ale připravit je na život i mimo školu.

Posledních pár měsíců učíte jen online přes počítač. Vyhovuje vám více prezenční, nebo distanční výuka a v čem?

Učitel a žák se mají potkávat ve třídě, a ne online. Prezenční výuku jen těžko plnohodnotně nahradí výuka na dálku, ale když už nám pandemie neumožňuje potkávat se na půdě školy, tak se snažím výuku vést co

nejefektivněji. Většina žáků se snaží pracovat zodpovědně a plnit si své povinnosti. Jsou však i takoví, které musím stále nabádat a vyzývat k práci a odevzdávání domácích úkolů. Věřte, že tato činnost je velmi vyčerpávající. Při online hodinách mi chybí osobní kontakt s žáky. Ve třídě poznám z výrazu dětí, když něčemu nerozumí a můžu na to hned reagovat. Při distanční výuce to nejde zjistit tak jednoduše. Snažím se však nenechat si vzít dobrou náladu, být stále pozitivní, a tím pádem jde hned vše lépe.

Co ráda děláte ve volném čase?

Co nejvíce času trávím pobytem v přírodě. Velmi ráda chodím na delší procházky, ať už s rodinou nebo sama. Ráda jezdím na kole a chodím na Javorník. Nedávno jsme se přestěhovali do domečku, takže ho postupně vybavuji a zútulňuji. Ve Frenštátě bydlí i má rodina a velmi ráda trávím čas s ní. Letos v létě bych ráda založila zahradu kolem domu, a tudíž si čtu o rostlinách a květinách, které by okolí zkrášlily.

Když se vrátíte do vašeho dětství, jak šla škola vám a dostala jste někdy poznámku?

Já jsem byla docela vzorná žačka, jelikož moje maminka je paní učitelka, a tudíž jsem neměla moc příležitostí ve škole "zlobit". Na vysvědčení jsem měla většinou jednu nebo dvě dvojky. Avšak na gymnplu se mi podařilo chytout i nějakou tu trojku. A co se týče poznámek, tak si pamatuji na jednu, co jsem obdržela v prvním ročníku na gymnplu. Podařilo se mi nedodržet večerku a pan učitel na to přišel. Dostala jsem třídní důtku.

Vy sama dáváte žákům poznámky? Utkvěla vám některá z nich v paměti?

Snažím se s žáky nejprve věc vyřešit jen domluvou. Někdy to však nejde a je potřeba zasáhnout razantněji. Tady ve škole jsem, myslím, ještě poznámku neudělila. V minulosti jsem řešila nějaké nehezké malůvky na tabuli, které skončily dvojkou z chování.

Co byste dělala, kdybyste neučila? Jaké povolání by vás lákalo?

Při rozhodování, kam se hlásit po gymnáziu, jsem ještě zvažovala práci fyzioterapeuta. Moje babička mi říkala: „Fyzioterapeuti budou v budoucnu potřeba.“ A měla pravdu. Zvlášť v této „koronavirové době“, kdy lidé sedí doma na home office, dávají svým tělům zabrat, je dobrých fyzioterapeutů potřeba více než dříve.

Děkuji Vám za rozhovor.

Anežka Jašková, VI.A

Paní učitelka se svou rodinou | Foto: dodala paní učitelka Fišerová

Frenštátské můstky a skokani

Historie skoků na lyžích

Skoky na lyžích jsou jedním z velmi oblíbených zimních sportů, jehož počátky se vážou s 2. polovinou 19. století.

První závod ve skocích na lyžích s cenami se uskutečnil v roce 1866 v norském Høydalsmo. Vítězem se stal Sondre Norheim, který je považován za "otce" tohoto sportu.

Světový rekord ve skoku na lyžích drží aktuálně rakouský skokan Stefan Kraft, 18. března 2017 skočil na můstku ve Vikersundu neskutečných 253,5 metrů.

Historie skokanských můstků ve Frenštátě pod Radhoštěm

Frenštát pod Radhoštěm má dlouholetou skokanskou tradici. V místním Areálu skokanských můstků Jiřího Rašky na Horečkách, který nese tento název od roku 2012, se nachází hned čtyři skokanské můstky - K95, K45, K20 a K9. Dnešní vzhled areálu byl vybudován v letech 1969 až 1973 po fenomenálním úspěchu Jiřího Rašky na olympiádě v Grenoblu v roce 1968. Můstek K90 byl první na světě, který byl pokryt umělou hmotou Durokryt, která se vyráběla přímo ve Frenštátě. Skákat je zde proto možné i v létě. V areálu pravidelně trénují a připravují se na závody nejen mladí sportovci, ale i skokani z naší reprezentace.

Místní můstky nesou jméno nejúspěšnějšího frenštátského skokana Jiřího Rašky, ale s místní skokanskou školou je spjata celá plejáda jmen dalších výborných skokanů - Jiří Parma, Zbyněk Mikeska, Ladislav Dluhoš, František Jež, Jiří Raška mladší, František Janák, Jaroslav Sakala, Tomáš Razska, Jakub Janda, Zbyněk Krompolc, Jakub Sucháček, Jaroslav Kahánek, Jan Mazoch, Jiří Mazoch a jiní. Mnoho z těchto odchovanců získalo medaile na olympiádách, mistrovstvích světa mužů a juniorů či

Tři legendy frenštátských skoků: Jiří Raška, Jakub Janda a Jan Mazoch
| Foto: Skokyfren.cz

na mistrovstvích České republiky v různých kategoriích.

Některé z výše uvedených osobností si představíme blíže:

Jiří Raška

Narodil se 4. února 1941 ve Frenštátě pod Radhoštěm a zemřel dne 20. ledna 2012 ve věku 70 let v Novém Jičíně.

Raška získal na skokanských můstcích zlato a stříbro na OH v Grenoblu (1968), stříbro z MS (1970), bronz z MS v letech na lyžích (1972) a je také prvním českým vítězem Turné čtyř můstků (1972).

Svazem lyžařů ČR byl zvolen českým lyžařem století.

Jiří Parma

Narodil se 9. ledna 1963 ve Frenštátě pod Radhoštěm.

V roce 1987 vyhrál MS na středním můstku. Z MS si přivezl ještě další tři medaile, jednu stříbrnou a dvě bronzové, vždy to bylo v závodech družstev. Parma je čtyřnásobným účastníkem OH. Zde jeho největším úspěchem bylo 3. místo v závodech družstev (1992).

Jaroslav Sakala

Narodil se 14. července 1969 v Krnově.

Byl členem týmu, který získal 3. místo na OH v soutěži družstev (1992), dařilo se mu i o rok později ve švédském Falunu, kde na MS získal celkem tři medaile, dvě stříbrné a jednu bronzovou.

Na nejcennější kov dosáhl na MS v letech na lyžích (1994).

Jakub Janda

Narodil 27. dubna 1978 na Čeladné.

Získal 2. a 3. místo na MS (2005), stal se vítězem Světového poháru (2006) a v témže roce ovládl Turné čtyř můstků.

Jan Mazoch

Je vnukem Jiřího Rašky, narodil se 5. září 1985 na Čeladné.

Skončil druhý na juniorském MS (2003), v Kontinentálním poháru získal v sezóně 2004/2005 dvě stříbra, dva bronz a jedenkrát vyhrál.

Modernizace skokanských můstků ve Frenštátě pod Radhoštěm

V současné době není v České republice ani jeden můstek, na kterém by se v zimě dalo trénovat, natožpak závodit. Jednou z variant, jak tuto situaci změnit, je rekonstrukce Areálu skokanských můstků Jiřího Rašky na Horečkách.

„První bod je, aby se to podařilo zařadit do Národního investičního plánu. Když se to podaří, tak už by se připravovala projektová dokumentace a dělaly by se další kroky,“ uvedl bývalý skokan na lyžích Jakub Janda, jenž je v současné době poslancem a zároveň předsedou skokanského úseku Svazu lyžařů ČR.

Současné čtyři můstky jsou velmi zastaralé, a tak se na nich dá skákat pouze v létě. Jejich poslední rekonstrukce proběhla v devadesátých letech.

Plánovaná modernizace přitom počítá s tím, že by se z nich mohl stát jeden z nejmodernějších evropských skokanských areálů. „Po přestavbě by měl areál komplexní nabídku můstků. Chceme povýšit Frenštát na to, aby byl srovnatelný se skokanskými středisky v Německu, Rakousku nebo slovinské Planici,“ prozradil Dušan Rosypal, spoluautor architektonicko-urbanistické studie, kterou nechal vypracovat

Současná podoba skokanských můstků | Foto: Filip Christodulos, VII.C

Vizualizace možné podoby skokanského areálu ve Frenštátě pod Radhoštěm | Foto: MS kraj

Moravskoslezský kraj a Město Frenštát pod Radhoštěm.

Navržený projekt počítá s přebudováním současného nejvyššího můstku K90 na můstek K100 a s rekonstrukcí tří malých můstků. V druhé etapě by měl být přistaven nový můstek K80. Dále je naplánována výstavba nové skokanské věže s rozhlednou, tribuny pro deset tisíc diváků, správní budovy s muzeem Jiřího Rašky, moderní lanovky a nového parkoviště. Po obvodu můstků budou přestavěny televizní věže.

Celkový rozpočet počítá s částkou 475 milionů korun.

Celý areál by měl být dokončen v roce 2030, kdy by měl hostit Světový pohár mužů.

Markéta Boková, VIII.C
Tomáš Bok, VI.C

Zdroj: Skokyfren.cz, Czech-ski.com

Naše skokanské naděje

Skokanská tradice ve Frenštátě má své pokračovatele i mezi žáky naší školy. My jsme oslovili čtyři z nich, Jakuba Džumelu a jeho bratra Juraje Džumelu, oba z 6.A, Olivera Jandu z 5.A a Jakuba Kryškeho z 5.A. Položili jsme jim několik otázek, aby nám přiblížili svět skokanů z jejich perspektivy.

V kolika letech jste začínali s tímto sportem? A na jak velkém můstku?

Jakub D.: Skáču na lyžích od šesti let a začalo to letním táborem, který je každé léto a koná se na skokanských můstcích. Začal jsem na můstku K9, což je můstek s délkou dvaceti metrů i s nájezdem.

Juraj: S tímto sportem jsem začínal v šesti letech, a to sjezdy na hmotě K9.

Oliver: Začal jsem skákat zhruba ve třech letech na můstku K9, nejdříve jsem jen sjížděl buben tohoto nejmenšího můstku ve Frenštátě.

Jakub K.: S tímto sportem jsem začal ve čtyřech letech. Když se začíná, tak se nikdy nejde na velký můstek, můj první skok byl na můstku K9.

Mladí skokané během tréninku

| Foto: David Kryške

Jak se cítíte, když se chystáte na skok? Máte někdy strach?

Jakub D.: Když jsem na nájezdové lavičce, honí se mi hlavou trénovací rady, obavy, jestli mám zapnuté lyže a myšlenky, jak udělat co nejlepší skok. Strach mám pořád, ale skokani jsou od toho, aby ho překonali.

Juraj: Někdy se bojíme, ale víme, že když se pustíme, opustí nás taky strach. Dole jsme pak za ten skok rádi a za chvíli jdeme znovu nahoru, už o něco s menším strachem.

Oliver: Vždycky, když sedím na lavičce nahoře na můstku (nyní

již skáču na K45), tak mám respekt z můstku. Strach mám někdy také, když jdu poprvé na můstek, který ještě dobře neznám.

Jakub K.: Když se chystám na skok, cítím normálně. Strach mám jen tehdy, když jdu na nový můstek, kde jsem ještě v minulosti neskákal.

Zhruba kolika závodů jste se zúčastnili? A jaký byl váš největší úspěch?

Juraj: Zúčastnil jsem se zhruba sto závodů a nejvíce si vážím dvou třetích míst z přeboru Moravskoslezského kraje, jednou to bylo z Frenštátu a podruhé z Rožnova.

Oliver: Závodů mám spoustu za těch 7-8 let a můj největší úspěch byl v sezóně 2019/2020, kdy jsem vyhrál celkové vítězství MČR v kategorii 9-10 let. A velmi si toho vážím.

Jakub K.: Už jsem se zúčastnil mnoha závodů a mým největším úspěchem je třetí místo.

Zranili jste se někdy u tohoto sportu?

Jakub D.: Vážný úraz jsem neměl. Když už spadnu, snažím se, abych si co nejméně ublížil.

Juraj: Měl jsem dva pády. Jednou v zimě v polské Wisle, když se mi u dopadu zhroutil lyže, udělal jsem parakotoul a zastavil jsem se bez obou lyží a jedné boty. Více jsem si však natloukl při tréninku na druhém největším můstku ve Frenštátě. To jsem utrpěl otřes mozku.

Všechno zlé je k něčemu dobré, teď skáču ještě lépe, než předtím.

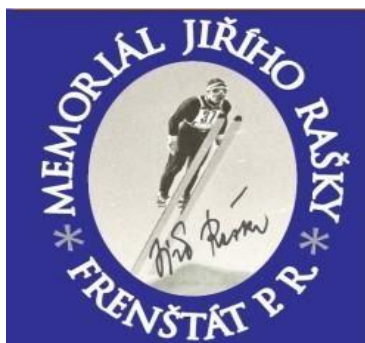
Oliver: Zraněním se naštěstí úspěšně vyhýbám, pokud nepočítám pár modřin a naraženin při špatném doskoku.

Jakub K.: Při skákání jsem se zranil jenom jednou, ale to bylo mimo můstek.

Skokanské můstky nás vždy dobře naladí | Foto: David Kryške

Markéta Boková, VIII.C
Tomáš Bok, VI.C

Ilustrační fotografie | Zdroj: Skoky.net

Když jsem byl menší, chodívali jsme s rodiči a sourozenci ke skokanským můstkům ve Frenštátě pod Radhoštěm, protože z tohoto místa je krásný pohled na celé město.

Na místních můstcích se učili skákat i moji sourozenci, Anežka Šmahlíková a Rost'a Tyrlik. Chodil jsem se na ně dívat, když trénovali. Obdivoval jsem je, ale skákat jsem nechtěl. Sourozenci mají doma vystavené poháry. Nedosáhli a ani nedosáhnou takových úspěchů jako Jiří Raška, ale snažili se jít v jeho šlépějích a zůstaly jim krásné vzpomínky.

Dominik Tyrlik, VI.A

Vzhledem k tomu, že nepocházím z Frenštátu pod Radhoštěm, můstky jsem poprvé na vlastní oči viděl zhruba před dvěma lety. V loňském roce, když začal Covid-19 a karanténa, se tenhle areál stál námi často navštěvovaný. Udělali jsme si procházku a hlavně se dostali do přírody. Když jdete nahoru, čeká na vás 428 schodů. A po určitém úseku je vždy nějaká zajímavá otázka. Ty už s bráchou umíme i nazpaměť.

... Podle mě byl Jiří Raška náš největší sportovec, který trhal rekordy a jsem hrdý na to, že pocházel právě z Frenštátu, protože už je to i moje město.

Tomáš Bílský, VI.A

Ptal jsem se mého tatky, jestli si pamatuje něco o skokanských můstcích ve Frenštátě. Řekl mi, že si pamatuje na jednu událost, která se konala v červenci 2000. Jaroslav Sakala na frenštátských můstcích během 23 hodin a 7 minut skočil 100 skoků o celkové délce

Vzpomínky žáků a jejich rodinných příslušníků na skokanské můstky a osobnosti s nimi spojené

9 135 metrů a zapsal se tak do Guinessovy knihy rekordů. Když vytvořil tento rekord, bylo všude hodně lidí a stánek s občerstvením. Také hrála kapela a i přesto, že mohutně přšelo, byli všichni lidé veselí a u každého skoku tleskali. Celá akce se tatkově nezapomenutelně vepsala do paměti a dodnes je rád, že se jí zúčastnil.

Robin Holačka, VI.A

První Grand Prix ve Frenštátě se konala 30. 9. 1973. Toto datum jsem nemusel nikde hledat. Řekla mi ho babička, protože den předtím měli s dědou svatbu a ve městě bylo tolik lidí, že jim to hrozně komplikovalo přípravy. Kdo vyhrál, nevěděla, protože prý měla jiné starosti. Když maminka chodila do školy, tak na můstku už nebývaly velké závody a všechno tam kolem chátralo. Děti tam chodily trhat umělou hmotu z doskočiště a pletly si z toho náramky. K můstku jezdila lanovka, kterou obsluhoval pán, který byl velmi nevrlý a křičel po dětech.

Miroslav Ondryáš, VI.A

Když měl můj děda asi patnáct let, chodil skákat na skokanské můstky. V té době byl Jiří Raška na olympijských hrách a všichni ho za to obdivovali. Po této sportovní události vzrostl zájem o skoky na lyžích ve Frenštátě. Když jednou děda skákal na můstku K90, tak se mu při dopadu otočila noha v kotníku i s lyží. A od té doby už na můstky nechodil.

Jakub Janiš, VI.B

Tomáš Bílský při své procházce na skokanské můstky | Foto: dodal Tomáš Bílský

Moji prarodiče se do Frenštátu pod Radhoštěm nastěhovali

v roce 1973, kdy se areál můstků teprve dostavoval. Po jeho dokončení se začaly konat tradiční závody a pro celé město to byly velké události.

K prarodičům se sjíždělo na návštěvu přibuzenstvo ze širokého okolí a návštěva skokanských můstků byla nedílnou součástí stráveného víkendu. Pamatuji si, jak se těšili na první závody na velkém můstku, kde měl skákat i olympijský vítěz a rodák z Frenštátu Jiří Raška. I ten den se dostavila k babičce a dědovi návštěva. Po dobrém obědě se návštěva zvedla a jak už to bývá, zůstal po nich nepořádek. Takže babička s dědou začali uklízet a ze závodů neměli nic. Tenkrát je to hodně mrzelo.

Já osobně jsem už žádné velké závody neviděl. Jen párkrát při procházce s rodiči jsem zahlédl pár skokanů při tréninku. Obdivuji je, že se dokážou postavit do stopy a z té výšky skočit, já sám bych to určitě nedokázal. Je škoda, že areál už není takovým místem takových událostí, jakým býval.

Josef Novák, VI.B

Teta v mládí chodila do sportovní třídy na naší škole. Do těchto tříd se dělaly talentové zkoušky, a kdo se tam chtěl dostat, musel mít i dobré známky. Jejich zaměření bylo na běžky, sjezd na lyžích a skoky na můstku. Později přibýly i míčové sporty a atletika. Trénovalo se pět hodin týdně a v zimě dvakrát týdně trénovali skokani na Pustevnách. Veškeré vybavení jim půjčovala škola a rodiče s tím neměli žádné starosti.

Strejda jako bývalý skokan mně prozradil, že po výstavbě skokanských můstků vzniklo ve skokanském areálu Tréninkové středisko mládeže. Zájem byl tehdy veliký a mladí skokani měli veškeré zázemí přímo na můstku, kde i bydleli v ubytovně, která stojí doteď, ale už se nevyužívá.

V 80. letech se na můstku pořádalo pravidelně Grand Prix města Frenštátu, což byla velká akce, které se zúčastnila spousta místních lidí. Dneska už můstek není to, co býval, kvůli nedostatku peněz nemohl být modernizovaný a jen se udržuje. Strojda s ostatními dobrovolníky se o něj starají a pomáhají udržovat můstek v provozuschopném stavu.

Kryštof Vondráček, VI.B

Z vyprávění mého dědy jsem se dozvěděl, že při procházkách v roce 1967 chodil při výstupu na Velký Javorník kolem dvou starých dřevěných můstků, na kterých se skákalo, jen když byl sníh. Pak v roce 1968 v Grenoblu pan Jiří Raška vyhrál zlato a vše se začalo měnit. Už v roce 1969 byl otevřen nový můstek s kritickým bodem 42 metrů. V roce 1973 už byly zprovozněny dva nové moderní můstky P72 a K90. K90 měla jako první na světě na doskočišti umělou hmotu Durokryl a keramickou stopu na nájezdu.

Když se v roce 1987 měnila dojezdová plocha na K90, tak většinu použitelného Durokrylu dostala obec Kozlovce, kde na kopci Kabát postavili 18 metrový můstek s keramickou stopou.

Tomáš Bok, VI.C

Když jsem byl malý, často jsem chodíval kolem skokanských můstků. A přemýšlel jsem, jak se asi cítí skokan, který sedí až úplně nahoře. V mém věku mi můstek připadal nekonečný, ale čím jsem byl větší, tím se v mých očích zmenšoval. Na můstek jsem se poprvé podíval zblízka při návštěvě Horeček, když k nám přijeli známí z Olomouce. Když jsme dojeli na parkoviště a já spatřil hřiště vedle restaurace, tak jsem jako každé dítě utíkal k němu. Když jsem se vyřádl, šli jsme na procházku okolo skokanských můstků, to bylo poprvé, co jsem „skokánky“ viděl zblízka. V té době ještě nebyly zábrany okolo dráhy, takže se dalo jednoduše na skokánek vejít a vyšlapat po schodech nahoru. Z toho, co jsem shora viděl, se mi motala hlava. Napadla mě spousta

temných představ, co by se asi stalo, kdybych odtamtud skočil, nebo kdyby „skokánek“ spadl. Tehdy jsem pochopil, že skokanem na lyžích nebudu.

Jindřich Sládek, VI.D

Na skokanských můstcích jsem byl v roce 2012 při příležitosti 1. ročníku Memoriálu Jiřího Rašky, který se uskutečnil z iniciativy Jakuba Jandy, Jana Mazocha, Jana Baiera a Romana Klímy. V té době mi byly jen čtyři roky, tudíž si toho moc nepamatuji. Ale mám fotografii s vítězem Lukášem Hlavou. Byl jsem tam s tatínkem, strejdou a bratrancem. Počasí bylo chladné a deštivé, přesto tam bylo hodně lidí. Závod byl zároveň i mistrovstvím České republiky a zúčastnili se ho skokané z Polska, Slovinska, Slovenska a Norska.

David Kocián, VI.D

Požádal jsem tatínka, aby mi pověděl o tom, jak sportoval v době svého dětství. Podle něj byly skoky na lyžích v 80. letech sportem, ve kterém se českoslovenští sportovci řadili ke světové špičce. Zásluhou vynikajících úspěchů legendy tohoto sportu, pana Jiřího Rašky, bylo rozhodnuto o výstavbě areálu skokanských můstků na Horečkách.

Tím byla započata tradice tohoto atraktivního sportovního odvětví ve Frenštátě.

Díky velkému zájmu o tento sport ze strany frenštátských dětí došlo ke zřízení sportovních tříd na naší škole. Tuto třídu navštěvoval v letech 1985 - 1990 i můj tatínek. Ve sportovní třídě měli mnohem více hodin tělocviku, které vyučovali pan učitel Krmela, David a paní učitelka Vaverková.

V porovnání s mou generací to nebyli žádní lenoši. Ony totiž nebyly v té době žádné herní počítače a mobily, kterým bohužel věnujeme skoro všechny volný čas. Tatínek chodil na trénink na skokanské můstky každý den, kromě víkendu. Sportovní příprava se skládala nejen ze skákání na můstku, ale také z intenzivní atletické přípravy. Kromě tréninku se členové skokanského oddílu podíleli i na přípravě skokanského můstku. Před

zahájením tréninku se musely v létě můstky, pokryté umělou hmotou, důkladně postříkat vodou pro lepší skluz lyží.

Zato v zimě byla příprava můstku daleko náročnější. Už tehdy, v osmdesátých letech, bylo nutné skokanské můstky uměle zasnežovat. K tomu sloužila zastaralá sněhová děla značky Šumava. Ta vyrobila hromady sněhu, které chlapci museli pracně přemístit na ty části můstku, kam sněžná děla nedosáhla.

Po každém tréninku bylo nutné skokanský můstek ušlapat lyžemi. Což nebyla žádná legrace. Sníh byl na strmém dopadu můstků většinou zledovatělý a skokanské lyže nemají žádné hrany. Mnohdy došlo k tomu, že se některý z chlapců na dopadu neudržel a smetl všechny své kamarády dolů.

Lukáš Martinák, VII.A

Máme chatu kousek od skokanských můstků. Tatínek mi vyprávěl, že když byli malí, tak si tam často chodívali hrát se sourozenci a bratranci. Vždy našli vytržený kousek umělého povrchu, sedli si na něj a jezdili z bubnu dolů. Často se jim ale stalo, že se skutáleli a spálili si tepláky a často i kůži.

Ale to není jediná tatínkova vzpomínka. Jeho sestřenice Jana si vzala za manžela Františka Ježe, což byl v té době jeden z nejlepších světových skokanů. Dokonce bydleli ve vedlejším vchodu, proto se často potkávali a povídali si. Když měli svatbu, byl tatínek asi stejně starý, jako já teď. Vyprávěl mi o tom, jak na začátku svatby si musel František Janu vykoupit, aby mu ji dali. Aby to neměl tak jednoduché, další pánové si ji naoko také chtěli koupit. Byli to naši reprezentanti ve skocích na lyžích - Jaroslav Sakala, Jiří Parma a Ladislav Dluhoš. Můj dědeček dal mému tatínkovi tisíc korun, aby se k nim přidal a také chtěl za Janu zaplatit. Ale vzhledem k tomu, že ti pánové byli v té době dost bohatí, tak zaplatili mnohem víc. Ale stejně nakonec nejvíc zaplatil František a za pár hodin už byla z Jany paní Ježová. Když byl tatínek na gymnáziu, tak se vždy

v září konaly mezinárodní závody, které dokonce přenášela i televize. Proto vždy měli brigádu a místo školy uklízeli celé okolí skokanského můstku.

Ted' už tam moc závodů nebývá, ale i tak se z balkónu chaty občas díváme, jak tam skokani trénují. I podle sluchu umíme poznat, jestli skočil málo, nebo se mu ten skok povedl.

Vít Kupčík, VII.B

K můstkům mám velmi blízký vztah, jelikož jsem jako malý skákal. Přivedl mě k tomu můj tatka, který je trenérem juniorského týmu. Tatka proskákal celé dětství, a tak se často vídal i s panem Raškou, o kterém často vypráví. Momentálně trénuje společně s panem Sakalou. Skoky jsou u nás častým tématem, rádi chodíme i na závody. Tatka říkal, že kdysi byly můstky velmi slavné, pořádaly se tam závody Grand Prix, které byly divácky velmi oblíbené a chodilo na ně až několik tisíc diváků. Momentálně je situace trochu horší z důvodu menšího zájmu o tento sport. Ve Frenštátě se však závody pořád konají, ať už je to Čokoládová cena, Beskydské turné, Světový pohár žen nebo Kontinentální pohár mužů, který je pořádán jako Memoriál Jiřího Rašky.

Pavel Židek, VII.B

Když byla prababička zaměstnaná v Mezu (současný Siemens), pan Raška pracoval na údržbě a dobře se znali. O trénincích ji vyprávěl a vyhrané závody spolu v práci vždy oslavili. Prababička s kolegyněmi se na něj chodily dívat a fandily mu.

Kdysi se na závody ve skocích hodně chodila dívat i moje babička s mojí mamkou, která byla ještě malá holka. Prý tam bývalo hodně lidí a výborná atmosféra. Lístky na skoky se prodávaly na místě, ne jako dnes přes internet. Všichni si museli vystát frontu, aby se mohli podívat na nejlepší skokany Evropy.

Adam Sedláček, VII.C

Na frenštátských můstcích se vystřídalo několik generací

známých i méně známých skokanů. Mezi ně patří i kamarádi mého otce, David Ripper a Jiří Mazoch, který je vnukem Jiřího Rašky. Ten je již několik let v Anglii, proto jsme s otcem požádali alespoň Davida, aby nám něco řekl o svých zkušenostech s tímto skokanským areálem, kde strávil nemalou část svého života. Davide, máš slovo: „Jak ses k tomuto sportu dostal?...“

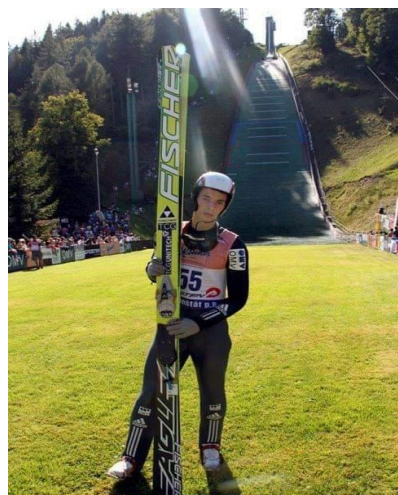
„Od útlého věku mě rodiče vedli ke sportu. Zkoušel jsem hrát hokej i fotbal, ale nakonec mě tyto sporty nenadchly. Jednou jsem v televizi zahlédl skoky na lyžích a řekl jsem si, že tento sport je velice zajímavý a že bych ho chtěl vyzkoušet. Blízko mého bydliště, konkrétně v Nýdku, se takové můstky nachází. Zajel jsem se tam se svými rodiči podívat (bylo mi tehdy sedm let) a jakmile jsem uviděl můstky, tak bylo rozhodnuto. Ve třinácti letech přišla nabídka z Frenštátu pod Radhoštěm, abych přestoupil do jejich skokanského klubu. To pro mě byla životní příležitost, kterou jsem nemohl odmítnout. Moc dobře jsem totiž věděl, že právě za frenštátský klub skákali skvělí skokani jako Jiří Raška, Jaroslav Sakala nebo Jakub Janda. Tím začala moje nová životní etapa. Musel jsem se nastěhovat do Frenštátu a bydlet sám bez rodičů na internátě. Změna byla obrovská, co se týče tréninků a kompletní přípravy na závody. Tréninky byly tvrdé a probíhaly každý den v odpoledních hodinách po škole. Neraď vzpomínám na těch 428 neskutečně dlouhých schodů, které jsme museli běhat. V době prázdnin se trénovalo dvoufázově, tzn. ráno a odpoledne. Většinou se jednalo o fyzickou přípravu a třikrát týdně se skákalo i na frenštátských můstcích. Můstek, který v 70. letech patřil ke špičkovým zařízením a byl i největším můstkem s umělým povrchem, je jeden z nejtěžších co znám, jelikož má specifický profil nájezdu, který je velice prudký. Zajímavostí tohoto můstku je také to, že jako skokané jsme najížděli na hranu můstku ještě na katastru Trojanovic, ale poté doplachtili do Frenštátu. Před mým příchodem do

Frenštátu v roce 2005 prošel můstek kompletní rekonstrukcí. Můstek se zvětšil, byla položena nová finská hmota a také nová keramická nájezdová stopa. V roce 2015 bylo nainstalováno nové led osvětlení nájezdu skokanského můstku.

V dnešní době již aktivně nezavádím, ale kdykoliv přijedu do Frenštátu, rád si zajdu na skokanské můstky zavzpomínat, jaké to tenkrát bylo.“

Děkuji Davidovi za to, že si udělal čas povyprávět o svých zkušenostech a zážitcích s tímto areálem.

Filip Christodulos, VII.C

Stříbrný junior David Ripper z roku 2011 | Foto: TJ Frenštát pod Radhoštěm

Táta mi vyprávěl o závodech na můstcích a také o tom, co ho nejvíce zajímalo v souvislosti s tehdejšími závodníky. Týkalo se to let 1980-1985.

Den před samotnými závody chodili na parkoviště před skokanskými můstky a sledovali skokany z různých zemí, jak se připravují na závod. Více než závody je však zajímalo, zda od skokanů dostanou plechovky od Coca Coly nebo Pepsi Coly, protože v té době byly pro kluky velmi cenné. Nejvíce po skokanech chtěli nálepky na lyže, zejména Elan, Atomic a Fischer. Nejcenější byly ty podepsané samotnými skokany. Táta má dodnes uloženy dvě nálepky podepsané Slovincem Primožem Ulagou a Němcem Jensem Weissflogem.

Dennis Pružinec, VII.C

Netradiční zábavné dny ve třídě 2.A

Třída 2.A pod vedením paní učitelky Dagmar Uhlářové potěšila na konci loňského kalendářního roku svými vánočními přáníčky všechny seniory z frenštátského Domova Hortenzie. Celkem sto věnovaných přáníček udělalo babičkám a dědečkům velkou radost.

Vánoční přáníčka potěšila seniory ve frenštátském Domově Hortenzie | Foto: dodala paní učitelka Uhlářová

Během posledních týdnů proběhly v této třídě dvě akce pro zpestření výuky. V rámci projektu Sněhulákový týden děti četly básničky a krátké pohádky o sněhulácích a také si zkoušely

počítání spjaté s tímto tématem.

V závěru projektu měli žáci možnost vyjádřit se k sociálnímu klimatu ve škole. Na vlastnoručně vyrobené sněhuláky napsali, co se jim líbí, či nelíbí ve třídě a ve škole.

Velký ohlas mezi dětmi měl i Karnevalový den. Celou dobu vyučování žáci trávili v nápaditých maskách. Netradičně probíhaly také přestávky. Děti tančily při reprodukcované hudbě, případně se věnovaly hram a soutěžím, které pro ně byly připraveny na chodbě. Karnevalový den jim přinesl spoustu zábavy a radosti.

Děti vlastnoručně vyrobení sněhuláci v rámci projektu Sněhulákový týden | Foto: dodala paní učitelka Uhlářová

Karnevalový den přinesl dětem spoustu zábavy a radosti | Foto: dodala paní učitelka Uhlářová

Zprávy z naší družiny

V prvních dvou měsících tohoto roku jsme mohli využít parádní sněhové nadílky. Družinové boby a lopaty byly letos opravdu využity. Stavěli jsme sněhuláky, iglú a spoustu dalších krásných staveb.

Začátkem února se děti dočkaly karnevalového veselí. Nejdrívě se zabavily výrobou masek a podílely se na nádherné karnevalové výzdobě.

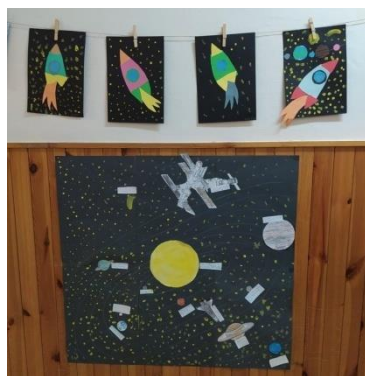
Sněhovou nadílku si žáci užili | Foto: dodal kolektiv družiny

V dalším týdnu se pak v každém oddělení zvlášť pořádal soukromý karneval. Děti ve svých krásných maskách oblíbených hrdinů plnily zábavné úkoly, soutěžily a všichni jsme si to pořádně užili!

Karnevalové veselí v plném proudu
| Foto: dodal kolektiv družiny

V rámci projektu Vesmír si děti nejen hrály, ale získaly i nové vědomosti
| Foto: dodal kolektiv družiny

V posledních únorových dnech jsme se věnovali tématu „Vesmír“. S dětmi jsme vyhledávali zajímavé dokumenty a informace o planetách a vesmírných tělesech. Tvořili jsme rakety, planety, mléčnou dráhu a další výtvary. Na toto téma jsme hráli hry, soutěže a podnikali spoustu zábavných aktivit, při kterých se děti nejen zabavily, ale i něco se o vesmíru dozvěděly.

Jakmile se venku oteplilo, vyrazili jsme na školní betonové

Opravené koloběžky jezdí parádně | Foto: dodal kolektiv družiny

hřiště a vyzkoušeli nově opravené koloběžky. Touto cestou bychom chtěli poděkovat firmě CYKLOSPORT PRAŠIVKA, která nám zdarma koloběžky opravila...jezdí bezvadně!!!

Věříme, že se všem družinové aktivity líbily a už se s dětmi těšíme na další.

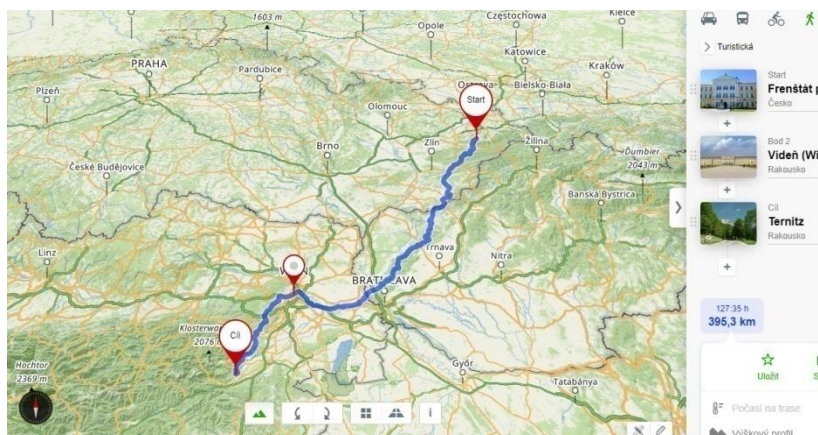
Kolektiv družiny

Pěší sportovní výzvy

Téměř ve všech třídách na druhém stupni proběhly v rámci distanční výuky tělesné výchovy tzv. sportovní výzvy. Jejich cílem bylo fiktivně dojít pěšky do konkrétního města - Olomouce, Brna, Prahy, Vídně a dalších, a to během sedmi dnů. Cílová destinace byla vždy zvolena s ohledem na počet žáků v jednotlivých skupinách.

Tato výzva měla symbolizovat štafetu. Každý se mohl podílet svým výkonem na konečném úspěchu týmu. Žáci si psali své ušlé kilometry a trasu Hlavní důraz byl kladen na to, aby daná skupina uspěla jako celek a dorazila do vytyčeného cíle.

Na závěr týdne se údaje žáků vyhodnotily a sečetly. Všechny třídy, a to jak skupiny chlapců, tak i

Chlapci z 6.C a 6.D se fiktivně vydali do Rakouska. Zdolali svůj cílový bod Vídeň a dorazili až do obce Ternitz. Za týden ušli více než 395 km

dívek, dorazily nejen do cíle, ale v mnoha případech došly i dále, než do naplánované destinace. Dle zpětných reakcí se tato akce povedla a žáci by si ji přáli někdy zopakovat.

Kolektiv učitelů TV

Typologie žáků a učitelů při online výuce

Stále aktuálním tématem zůstává online výuka a vypadá to, že tomu v blízké době nebude jinak. Proto přinášíme další informace, které tentokrát zachycují typy žáků a následně i učitelů, s kterými se setkáváme při tomto způsobu učení.

Typy žáků při online výuce

Neviditelný

- ještě nikdo ho neslyšel promluvit a neviděl ho na kameře

Spáček

- celé vyučování prospí

Mluvčí

- hodně mluví (někdy až moc)

Opisovač

- nechce se mu učit a odpovědi na testy si vždy najde na internetu

Opožděovač

- doma asi nemá hodiny a ještě na žádnou hodinu nepřišel včas

Flákač

- skoro nikdy neodevzdá úkol a málokdy se objeví na online hodině

Nervák

- někdy se tak naštve, že má chuť vyhodit počítač z okna

Nepozorný

- celou výuku je v „jiném světě“ a učitel se stále ptá, co děláme a kde jsme

Vtipálek

- dělá různé naschvály, aby online výuku zkrátil nebo ukončil

Mistr výmluv

- vždy si připraví skvělou výmluvu, které učitelé většinou i uvěří

Nestíhač

- nikdy si nestíhá zapisovat, co učitel říká, a po chvíli se na celý zápis vykašle

Optimista

- stále věří v brzký návrat do škol

Pesimista

- doufá, že do školy půjdeme nejdříve v září

Poctivec

- ještě stále to nevzdává, chodí pečlivě na hodiny a dělá všechny domácí úkoly

Meteorolog

- říká všem o tom, jaké je u něho počasí

Všeználek

- zná odpověď na všechno a všechny poučuje

Zoolog

- má doma spoustu zvířat a v hodině někdy máme celou zoologickou zahradu

Počítačový znalec

- zná naprosto všechny programy a přesně ví, jak se používají

Nešika

- po roce stále neumí správně pracovat s počítačem, je schopný se na hodinu přihlásit dokonce i pětkrát

Ilustrační fotografie | Pixabay

Typy učitelů při online výuce

Uspávač

- jeho výklady jsou tak zábavné, že celá třída začne usínat

Všechnostíhač

- máme asi pět minut do konce hodiny, ale máme za úkol si ještě přečíst dvacet stran v učebnici, vyplnit tři cvičení a udělat zápis přes čtyři strany

Vyvolávač duchů

- snaží se komunikovat s žáky, kteří nejsou duchem přítomni na online hodině

Žáky ignorován

- pokládá spoustu jednoduchých otázek, ale žáci ho ignorují

Sekáč

- stále se mu seká připojení nebo má špatnou wifí a žáci mu rozumí každé třetí slovo

Vzdávač

- začíná už přijímat fakt, že mu nikdo neodpovídá ani neplní úkoly

Neustále v roli rodiče

- má ještě malé děti, a proto je pro něj obtížné, aby nebyl během hodiny vyrušen svými ratolestmi

Netrpělivý

- pokud žáci nestihnou odpovědět do méně než tří sekund, mají u něj absenci nebo pozdní příchod

Optimista

- dává žákům poslední naději na blízký návrat do školy

Ajták

- zná všechny programy na počítači a žáci se snaží zapamatovat, který program se na co používá

Sdílející

- celou hodinu sdílí obrazovku a netuší, co si žáci píšou do chatu nebo jestli vůbec dávají pozor

Anarchista

- učí bez příprav, přijde na hodinu a nějak to odvypráví

Pohádkář

- stále ještě věří v návrat do školy

Snaživka

- snaží se pro žáky připravit zábavnou online hodinu, ale většinou neúspěšně

Srandista

- žáky chce rozveselit svými vtipnými hláškami

Einstein

- všechno ví, všechno zná

Politik

- vypráví nám o politické situaci v České republice, hlavně v souvislosti s koronavirem

Offlinista

- už to s námi vzdal, a proto máme některé hodiny pouze offline

S.K.A.B., VII.C

S Aladinem až na mistrovství světa

Většina žáků naší školy zřejmě vůbec netuší, že mají ve svém středu úspěšnou reprezentantku zajímavého a netradičního sportu, v němž už stihla dosáhnout skvělých výsledků a procestovat velký kus Evropy.

Jde o moji spolužačku Vanessu Mazochovou z 5.B, s kterou jsem v této koronavirové době na dálku formou dopisování vytvořila následující krátký rozhovor. Snad některé z vás zaujme a možná inspiruje k tomu, že se o oblíbený sport Vanessy začnete více zajímat.

Většina tvých kamarádů ví, že se věnuješ voltiži. Můžeš nám tento sport stručně představit?

Voltiž je gymnastika a tanec na koni. Je považována spíše za umění než soutěživý sport.

Jak dlouho už se voltiži věnuješ?

Tento rok to budou tři roky.

Co tě k voltiži přivedlo?

Hlavně to, že jsem měla od malička ráda koně, cvičila jsem gymnastiku a voltiž krásně spojuje obojí.

Kolik hodin týdně trénuješ?

V hale trénuji denně dvě a půl hodiny. Ale teď, v době koronaviru, máme videohovory a cvičíme doma.

Jakých nejvyšších umístění se ti podařilo ve voltiži dosáhnout?

Páté místo na mistrovství světa se skupinou, druhé místo na mistrovství České republiky v jednotlivcích a první místo na mistrovství České republiky se skupinou.

Do jakých zemí jsi se díky voltiži podívala a kde se ti líbilo nejvíce?

Podívala jsem se do Maďarska, Holandska, Slovenska a Rakouska a nejvíce se mi líbilo v Holandsku, protože právě tam se odehrálo Mistrovství světa ve voltiži a viděla jsem tam mistra světa.

Pověz nám něco o koni, na kterém závodíš.

Jmenuje se Aladin, má čtrnáct let a je to teplokrevník. Soutěží ve voltiži se zúčastňuje už osm let. Doprovázel nás na všech závodech, včetně mistrovství světa. Je to náš miláček. O víkendech máme něco jako brigády, kdy čistíme stáje, staráme se o koně a tak dále.

Co tě na voltiži baví nejvíce?

Práce s koňmi, gymnastika a taky cestování.

Máš nějaký cíl, kterého bys chtěla ve voltiži dosáhnout?

Dostat se na další velké závody, například na mistrovství Evropy, které nám letos nevyšlo.

Co bys poradila dětem, které by měly o voltiž zájem?

Ať se přijdou podívat na trénink, tam uvidí, jak to všechno probíhá a pak se mohou rozhodnout, zda by se chtěly voltiži do budoucna věnovat.

Karolína Polášková, V.B

Vanessa (úplně nahoře) předvádí jednu ze svých náročných voltižových figur | Foto: dodala Vanessa Mazochová, V.A

Voltiž - gymnastika na cválajícím koni (rozhovor s paní učitelkou a trenérkou Adélou Svobodovou)

Víte, co je to voltiž? Já jsem se o ní dozvěděl teprve nedávno. Jde o nádherný sport, spojující koně a člověka v pohybu. Také jsem zjistil, že do naší školy chodí nejen žáci provozující tuto sportovní aktivitu, ale že trenérkou frenštátského voltižního družstva je paní učitelka Adéla Svobodová.

Tě jsem položil několik otázek, abychom se o tomto sportu dozvěděli něco více a také získali bližší informace o fungování místního oddílu.

Mohla byste nám vysvětlit pojem voltiž a o co v tomto sportu jde?

Voltiž by se dala definovat jako gymnastika na cválajícím koni. Laická veřejnost si často tento sport spojuje s cirkusovým vystoupením. V dnešní době má voltiž přesná pravidla a hodnotí se podobně jako krasobruslení nebo gymnastika. Jsou různé kategorie, můžete soutěžit jako jednotlivce, ve dvojicích nebo jako skupina.

Kdy jste se tomuto sportu začala věnovat a co se vám na něm nejvíce líbí?

Voltiž se v mém životě objevila zcela náhodou a začala jsem s ní ve dvanácti letech, když jsem „utekla“ z oddílu sportovní gymnastiky za kamarádkami, které na voltiž začaly chodit asi rok přede mnou. Zjistila jsem, že je to skvělý sport. Je na něm krásná jeho rozmanitost, člověk potřebuje sílu, vytrvalost, obratnost, rychlost, a navíc může trávit čas s koňmi na čerstvém vzduchu. Do koní jsem se zamilovala a v oddíle jsem našla spoustu výborných kamarádů. V osmnácti letech jsem ukončila aktivní sportovní kariéru a začala se věnovat tréninku dětí, což dělám dodnes.

Jaká je tradice frenštátského klubu voltiže?

Voltiž má ve Frenštátě dlouholetou tradici, naše TJ od začátku patřila k těm, kteří ve voltiži v České republice udávali

směr. V dnešní době stále patříme ke špičkovým oddílům v rámci republiky a udržujeme si svou kvalitu. Voltiž zpočátku nebyla sportovní jezdecká disciplína, ale využívala se jako průprava k ježdění v sedle. Až v roce 1983 ji Mezinárodní jezdecká federace uznala jako samostatný sport.

Vzpomenete si na největší historické úspěchy vašeho oddílu?

Myslím si, že největším úspěchem je fakt, že frenštátští jezdci bývají již po dobu dvaceti pěti let zařazováni do reprezentace a každoročně sbírají medaile na mistrovstvích republiky. Z posledních úspěchů bych zmínila naše výsledky na Mistrovství světa juniorů v roce 2019, kdy jsme obsadili páté místo v kategorii skupin a Tereza Czyžová obsadila skvělé deváté místo mezi jednotlivci. V loňském roce s ohledem na koronavirovou pandemii neproběhla žádná mezinárodní akce, ale alespoň na mistrovství České republiky jsme posbírali mnoho medailí.

Kolik máte v oddílu dětí a přijímáte nové členy?

V současné době máme dvacet dětí ve věku od šesti do osmnácti let. Nové členy přijímáme s otevřenou náručí a jsme rádi za každého, kdo projeví o tento sport zájem. Bohužel se nám moc nedaří do klubu nabrat děti z Frenštátu,

těch máme jen šest, což je velká škoda. V hodinách tělesné výchovy vidím, že šikovných dětí, které nechodí do žádného kroužku či jiného sportu, je hodně a mohly by se voltiži věnovat.

Je tento sport vhodný pro všechny?

Tento sport je vhodný opravdu pro všechny. Je dobré mít trochu odvahy a dobrý vztah ke zvířatům, protože péče a starost o koně představuje v tomto sportu polovinu tréninku. Tomuto sportu se věnují více děvčata, proto si možná někteří myslí, že je voltiž vhodná jen pro holky. Ale opak je pravdou. Pokud chlapci s voltiží začnou, tak většinou jsou v ní opravdu dobří. Česká republika se pyšní i velkým úspěchem v podobě mistra světa z roku 2008, kterým se stal právě kluk.

Jaký kůň se pro voltiž hodí a jaké musí mít povahové vlastnosti?

Sehnat dobrého koně je nejtěžším úkolem v tomto sportu. Kůň pro voltiž musí být totiž silný, a to jak fyzicky, tak i psychicky. Také musí být hodný, trpělivý a musí mít rád děti.

Jak se správně nazývá „kurt s uchy“, kterého se voltižní jezdci během své jízdy drží?

Voltižní madla.

Děkuji Vám za rozhovor.

Jindřich Sládek, VI.D

Členové oddílu voltiže TJ Slovan Frenštát pod Radhoštěm
| Foto: dodala paní učitelka Svobodová

Jak se stát úspěšným youtuberem

Mnozí z vás, kteří tento článek čtou, se chtěli nebo stále se chtějí stát youtubery. Být slavnými po celém světě, nebo alespoň na československé scéně. Ti odvážnější, kteří se o to již pokusili, to zpravidla po dvou nahraných videích a následném nezájmu svého okolí vzdali. Ale proč jste vlastně neuspěli? Vždyť děláte vše stejně, jak to vidíte u slavných youtuberů, jako je třeba Baxtrix, Pewdiepie, Gejmr a další. V tomto článku budu hovořit o dvou tématech - v čem se známí youtuberi liší od těch, kteří na YouTube neuspěli a také o tom, jak dosáhnout alespoň nějaké sledovanosti.

Začnu hlavním rozdílem mezi slavnými youtubery a neúspěšnými pokusy lidí, kteří také chtěli dosáhnout stejného cíle, ale ve výsledku na YouTube jen paběrkovali. To, v čem se liší, je trpělivost. Žádný youtuber nedosáhl svého úspěchu přes noc. Nesmíte to vzdát po pár dnech či několika videích. Sledovanost vám nenaroste za týden. Základním předpokladem úspěchů dnešních známých youtuberů (tím mám na mysli youtubery, kteří mají velkou sledovanost) je dlouhodobá výdrž. Nevzdali to hned po prvotním neúspěchu, ale pokračovali ve své tvorbě. I to byl jeden z důvodů, proč se dostali až na samotný vrchol v tomto oboru.

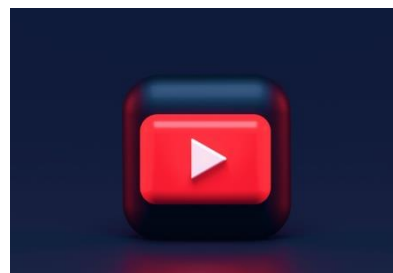
Bývalý český youtuber Jiří Král | Google Images

Předpokládám však, že vás především budou zajímat tipy a triky, jak alespoň trochu uspět na YouTube a mít slušnou sledovanost.

První tip: určit si obsah svého kanálu. Je dobré si na začátek stanovit styl videí, který bude pro váš kanál charakteristický. Tvorba by měla být zaměřena na to, co vás baví. YouTube by měl být vaší zábavou, koníčkem, pokud v tom budete vidět jen zdroj peněz, nikdy neuspějete. Vaše videa budou umělá, nebudou tak dobře zpracovaná, protože vás to nebude bavit a věřte, na videích to půjde poznat. Proto je dobré si zvolit styl, druh videí, který se vám líbí a bude vám vyhovovat. Jste nadšenec do her, potom natáčejte let's play z her. Jste nadšenec do přírody nebo vaření jídel, potom dělejte naučné vlogy ze svého života. Témat je na výběr mnoho. Doporučuji také vytvořit obsah, který se nevyskytuje na naší scéně. Můžete se inspirovat zahraniční scénou a předělat to do češtiny nebo vytvořit úplně nový styl videí.

Druhý tip: mít pěkný vizuální vzhled svého kanálu. Chcete-li přilákat nového sledujícího, musíte mít pěkně zpracovaný vzhled kanálu. Ten mnohdy také ovlivní, zda vám daný člověk dá odběr a bude vás pravidelně sledovat. Banner, a zejména profilovka vašeho účtu, je jakýmsi vaším prvním oslovením diváka. Tyto obrázky by se měly shodovat s obsahem vašeho kanálu. Točíte-li videa o líčeních a na profilovém obrázku máte postavku z minecraftu, pak nečekejte, že váš kanál dosáhne úspěchu.

Třetí tip: určit si dobré jméno. Jako příklad uvedu jméno "Baxtrix" a místo něj si vymyslím

YouTube logo | Unsplash

"PepiicekCz_PlaYeR".

Které z těchto jmen si myslíte, že více uspěje, kdybychom s oběma účty začali natáčet ve stejný den a začínali z 0 odběratelů? Jméno je stejně jako vzhled kanálu důležité. Zároveň si však uvědomte, že čím delší a složitější bude jméno vašeho kanálu, tím menší je pravděpodobnost, že vás někdo najde.

Čtvrtý tip: používat tagy. Tagy jsou důležité hlavně tehdy, když chcete, aby vás člověk našel, aniž by znal váš kanál. Tagy pomáhají při výběru vašemu divákovi. Například v případě, že vydáváte video o make-up tutoriálu, zvolte při nahrávání videa na YouTube tagy jako "make-up", "tutoriál", "česky", atd.. Takto nazvané tagy pomohou divákovi najít vaše video. Vysvětlím, jak to funguje. Pokud divák do vyhledávače napíše „make-up tutoriál česky“, tak zmíněné tagy zařídí, že vaše video bude preferované mezi těmito divákovými požadavky. Díky tagům můžete získat nové diváky, aniž by museli předem znát váš kanál.

To byla základní doporučení, jak uspět ze začátku na YouTube. Přeji hodně úspěchů a trpělivosti.

Jiří Svíčka VIII.A

Tajemno kolem nás

Bojíte se rádi? Já ano a také mám ráda výlety, což vy jistě také. Nejraději poznávám místa, která jsou trochu mystická, jsou vázána na nějaké záhady a legendy. Některá tato místa naleznete i ve vašem blízkém okolí a já vám v následujícím článku prozradím, která to jsou. A bude záležet jen na vás, zda se potom vydáte na průzkum stejně, jako jsem to udělala já.

Starý Jičín

Nad obcí Starý Jičín se osamoceně vypíná Starojický kopec a na jeho vrcholu můžeme vidět zříceninu hradu Starý Jičín, která pochází z konce 12. a počátku 13. století. K tomuto magickému místu se váže spousta legend. Některé z nich vám představím:

O bílé paní

Bílá paní nepatří mezi zlá „strašidla“. V minulosti byla manželkou posledního majitele. Zemřela mladá na zápal plic a zanechala po sobě šestiletého syna. Občas se v bílém objevovala na hradbách, a pokud se s někým setkala, vlídně mu pokynula rukou. Pokynem ruky odvedla na poslední chvíli malou holčičku, trhající květy, od hradby, která se později zřítila na místo, kde chvíli předtím holčička stála.

O čertovi

V dávných dobách uspořádal kníže na hradě velikou hostinu. Tu noc byla venku veliká bouře. V tomto počasí dorazil na hrad šlechtic na koni s prosbou o přístřeší. Kníže ho vpustil do hradu a pozval na hostinu. Cizinci se líbila jeho dcera a začal se jí dvorit. Ta v jednu chvíli upustila kapesník, a když ho zvedala, všimla si, že cizinec má na nohou kopyta. Stačila vykřiknout „ďábel“ a omdlela. Ďábel sedl na černého koně a ujížděl z hradu. Na cestě se lekl kříže a spadl z koně. Dodnes je na kamenité cestě kousek za

křížem vyznačený otisk jeho hlavy a kopyta.

O zlé čarodějnici

Hrad je spjatý též se zlou čarodějnici Marjou, která záviděla vzájemnou lásku dcery purkmistra a syna hradního pána. Dívku Alenu zaklela do podoby borovice v hradním příkopu. Strom tam stojí dodnes, protože když strom uschne, na tom samém místě vyroste nová borovice.

Na jeden hrad je to docela slušná dávka tajemných příběhů. Měla jsem možnost na hradě i přespat a byla to opravdu strašidelná zkušenost. Vzpomínám si, že jsem při své noční cestě na záchod viděla světelnou mlhovinu a slyšela zvláštní zvuky, po mém zasvěcení baterkou vše zmizelo. Ráno mně kastelán hradu potvrdil, že se tyto nevysvětlitelné jevy na hradě opravdu často dějí.

Hrad Hukvaldy

Tento hrad můžeme najít v okrese Frýdek-Místek v obci Hukvaldy. Pochází z počátku 13. století a rovněž má své „tajemno“.

O muži bez tváře

Tato pověst vypráví o mnichovi bez tváře. Ten měl pletky se ženou a skončil v kněžském žaláři. A hned

první noc, co v něm spal, se na něj zřítil strop a kámen mu rozdrtil tvář. Mnich tam zahynul a jeho duch teď bloudí hradem a objevuje se dodnes.

O vílách

Víly hůkalky také patří k legendám hradu Hukvaldy. Měly se potulovat po hradbách, tančit v okolních lesích, děsit, lákat a svádět muže. Jedna z legend tvrdí, že podle nich Hukvaldy získaly své jméno.

O mostě

O mostu na hradě Hukvaldy se povídalo, že má kouzelnou moc. Za úplňku a s láskou v srdci se jej muselo třikrát přejít tam a zpět a pak už na dotýcného čekalo velké bohatství. Uchazečů o rychlé zbohatnutí bylo hodně, ale žádnému z nich se jeho sen nevyplnil. Buď byl vyhnán od hradu zbrojnoši, nebo se ztratil ve tmě hukvaldské obory. Štěstí potkalo až skromného pekaře Matyše, který na zlatý poklad ani nepomyslel a najednou ho našel.

Sama jsem byla na Hukvaldech několikrát, ale zatím mě tam nic „strašidelného“ nepotkalo.

Anežka Jašková, VI.A

Hrad Hukvaldy | Foto: Beskydyportal.cz

Pandemie před sto lety – španělská chřipka

Je březen 2021. V historickém okénku časopisu Kalamář si připomínáme datum 1. března, protože v České republice před rokem vypukla nákaza novým virem COVID-19. Druhé neslavné jubileum je spjato se 4. březnem, kdy uplyne 102 let od vypuknutí takzvané španělské chřipky.

Zatímco se nový SARS CoV-2 se do světa rozšířil z Čínské lidové republiky, z města Wuchan v provincii Chu-Pej, španělská chřipka se masivně rozšířila 4. března 1918 v americkém výcvikovém táboře Camp Funston v Kansasu. Počkat, v americkém táboře? Nenazývá se náhodou chřipka španělská? Ano, ale Spojené státy musely nebezpečnou nemoc tajit, vojáky v těžkých bitevních podmínkách ve Francii mohla myšlenka vražedné choroby silně demoralizovat. Španělsko bylo neutrální a mohlo proto svobodně informovat o všem. Na chvíli si dokonce Španělé mysleli, že pouze jejich země je nemocí zasažena, proto se nemoci začalo říkat španělská chřipka. Některé zdroje uvádí, že smrtnost španělské chřipky byla až 20% (to znamená, že 20% lidí z nakažené populace na nemoc umíralo). Španělská chřipka měla ideální podmínky pro šíření viru, v probíhající válce se vojáci neustále sdružovali v nehygienických podmínkách v zákopech, nemocnicích či zajateckých táborech. První vlna proběhla především mezi vojáky a nebyla natolik smrtící jako vlna druhá. Ta vypukla po válce v roce 1918, kdy nakažení vojáci přijížděli domů, lidé hromadně slavili konec konfliktu a vir se rozšířil mezi obyvatelstvo.

Nový koronavirus CoV-2 se projevuje suchým kašlem, únavou, bolestí hlavy nebo zvýšenou teplotou. Ve vážných případech je to ztráta řeči a schopnosti pohybu, tlak na hrudi nebo dýchací obtíže. Příznaky španělské chřipky byly podobné, bolest hlavy a svalů, zvýšená teplota, ovšem později se příznaky vyvinuly do krvácení, zalévání plic a takzvaného efektu cytokinové bouře, kdy se nemocní

světové války a španělské chřipky se nakaženým podávaly pouze léky na utlumení bolesti, jod, aspirin a ricinové oleje, neexistovaly žádné jiné účinnější léky, vakcíny nebo plicní ventilátory.

Pandemie chřipky, s přídomkem španělská, vzala život asi 50-100 milionům lidí, a jako její konec se udává rok 1920, kdy vir zmutoval, stal se méně agresivním a přeměnil se na klasickou chřipku. Současná

V roce 1918 byla uveřejněna v týdeníku Ohlas tato reklama na Luhačovickou vodu Alaška | Google Images

často doslova udusili vlastní krví. Nový koronavirus je hrozbou především (nikoli jen) pro starší skupinu obyvatel, naopak španělská chřipka zabíjela hlavně mladé lidi plné síly, což je z hlediska přírody horší a zároveň nebezpečné pro lidskou evoluci.

Můžeme být rádi, že žijeme v době vyspělého zdravotnictví a vědy, kdy na několika místech světa zároveň spolupracovaly kapacity z řad vědců a lékařů, aby vytvořily vakcíny a léky. V dobách první

pandemie možná opět posune člověka, stejně jako epidemie v roce 1918, v oborech epidemiologie a virologie. Naše chování možná bude poučením pro příštím generacím, které se mohou potýkat s podobným problémem.

Horymír Zářecký, VIII.A

Kočka bez ocasu = kočka bez pocitů a nálad?

Ilustrační fotografie | Google Images

Nedávno jsem si procházel atlas plemen koček a narazil jsem na plemeno Bobtail. Chvilí mi trvalo, než mi došlo, co je na této kočce jinak. Nemá ocas! Napadá mě - copak si asi myslí? Jakpak bych takové kočce rozuměl?

Ještě nedávno jsem si myslel, že kočky mají ocas jenom od toho, aby jim pomáhal udržovat rovnováhu při chození po úzkých předmětech. Ale není tomu tak. Tím nejdůležitějším důvodem je: vyjádření pocitů.

Spokojená kočka, která vám naslouchá, k vám přichází s ušima dopředu a ocasem nahoru. Někdy jej stočí do otazníku, jako kdyby volala: „Co bude, co mě čeká?“

Kočka, která je ve střehu, ocas naježí jako ježek bodliny.

Kočka, která se zlobí, nervózně mrská ocasem ze strany na stranu. Přitom stočí uši dozadu a přitiskne je k hlavě.

Podobně se chová kočka, když se bojí. Také má přitisknuté uši k hlavě. Trošku „přiklekne“ k zemi a ocas má svěšený.

A když je kočka na lovu (já tomu říkám, že je „v práci“), je přitisknutá celým tělem k zemi, sleduje krtelec nebo díru v zemi a ocasem zametá zem. Občas tlapkami přešlápne, jako atleti při startu.

No vidíte, sám jsem si uvědomil teprve nyní, že neméně důležitá je také pozice uší. Pomáhají nám také upřesnit námi odhadovanou náladu našeho chlupatého miláčka.

Jindřich Sládek, VI.D

Děsivá zvířata, která nejsou pro nás nebezpečná

U některých zvířat hned na první pohled poznáte, že jsou pro vás nebezpečná. Výstražným znamením jsou většinou ostré zuby či drápy. Pojďme si však přiblížit pět zvířat, která jsou děsivá, ale nejsou pro nás nebezpečná.

Gaviál indický

Představte si, že plujete po řece a spatříte krokodýla. Zpravidla je to opravdu děsivá představa. Tento krokodýl však po chvíli zvedne hlavu z vody a vám se může ulevit. Na rozdíl od klasických krokodýlů má gaviál dlouhou a úzkou čelist, která je přizpůsobena k lovu drobných ryb a živočichů. Pokud by zaútočil na něco většího, například na člověka, hrozilo by mu poškození sice ostrých, ale křehkých zubů. Gaviál patří mezi ohrožené druhy, žijící převážně v Indii, kde je zároveň považován za posvátné zvíře. Jejich celkový

Gaviál indický | Pixabay

počet se odhaduje asi na 200 jedinců.

Žralok veliký

Je druhý největší žralok po žraloku obrovském, který může měřit i přes dvanáct metrů. Ale i v případě, že se budete vedle něj potápět, pravděpodobně si vás ani nevšimne. Žralok veliký není agresivní druh a pro člověka je víceméně neškodný. Jeho ústa se sice roztahují do děsivých rozměrů, ale jeho čelist neobsahuje žádné zuby. Jeho potravou je totiž plankton, který filtruje přes žaberní filtry.

Krabovci

Ti patří do řádu pavoukvců a je jich známo přes 150 druhů. Přestože vypadají poměrně děsivě, pro člověka nejsou nebezpeční. V případě útoku vás ani nekousnou, protože nemají čím, v nejhorším případě vás chytanou za prst, což může lehce štípnout, ale více vám ublížit nemohou. Někteří lidé je chovají jako domácí mazlíčky. Živí se hmyzem a podobně jako krabi se pohybují bokem. Žijí v tropech a subtropích Afriky, Asie a Ameriky.

Solifugy

Trochu ostřejší a agresivnější než krabovci jsou solifugy. Jejich

kousnutí sice může být bolestivé, ale to je vše, co vám mohou udělat. Patří do řádu pavoukvců, na rozdíl od pavouků však nemají žádný jed. Narazit na ně můžeme v suchých, stepních či pouštních krajinách jižní Evropy či střední Asie. Živí se termity nebo drobnými obratlovci. Umí rychle běhat a v ohrožení vydávají pískavé zvuky.

Solifuga | Google Images

Korálovka sedláta

Nakonec tu máme i hada, který svým zbarvením napodobuje korálovce, a právě s ním si ho lidé často zaměňují. V tomto případě se jedná o korálovku sedlatou patřící do řádu užovkovitých. Není pro člověka nebezpečná a dokonce je velmi plachá. Ovšem stejně jako prudce jedovatý korálovec má po těle barevné pruhy a obývá i stejné oblasti střední a jižní Ameriky. Záměna těchto hadů může být vaším posledním omylem. Proto pokud nejste odborníkem na hady, vyhněte se těmto barevným plazům velkým obloukem.

Karolína Gliwitzky, VII.C

Velikonoční zvyky v různých koutech světa

Velikonoce patří k nejstarším svátkům vůbec. Tyto svátky jara byly slaveny různou formou už u starých Slovanů a Germánů. Jejich základní podstatou z dob předkřesťanských bylo vítání přichozího jara, nového vegetačního období, v přeneseném slova smyslu vítězství života nad smrtí. Pro křesťany jsou Velikonoce především spojovány se vzkříšením Ježíše Krista. Na tyto svátky se připravují čtyřicetidenním obdobím nazývaným postní doba, které začíná Popelční středou.

Česká republika

Muži a chlapci o Velikonočním pondělí vycházejí ze svých domovů a šlehají ženy a dívky pomlázkou z mladých proutků, případně je umývají vodou. Ženy jim na oplátku na pomlázku vážou různobarevné pentle, obdarovávají je kraslicemi či čokoládovými vajíčky. Velikonoce jsou spjaty s hodováním a přípravou tradičních pokrmů jako jsou klobásníky, nádivka či Jidáše.

Německo

V předvečer Velikonočního pondělí děti vyrábějí slaměná hnízda, která rodiče potají potom schovají v domě nebo venku. V noci chodí od hnízda k hnízdu velikonoční zajíček, který do nich „snese“ nabarvená vajíčka. Ráno je

Sladký pečený beránek, v křesťanské tradici je beránek pojímán jako symbol Ježíše Krista | Google Images

pak děti hledají. Zvykem je také ozdobit velikonočními ozdobami strom. Zároveň se pořádají průvody a slavnosti. Vajíčka dostávají i dívky od chlapců.

Francie

Od Zeleného čtvrtka do Bílé soboty ve francouzských kostelech oněmi zvony. Stejně jako u nás se říká, že zvony odletěly do Říma. Liší se s námi v tom, že zpátky přinášejí sladkosti pro děti, které pak padají z nebe dolů. A děti vyražejí do zahrad, kde popadané sladkosti hledají a sbírají.

Ve městě Haux na jihu Francie se každý rok o Velikonočním pondělí na hlavním náměstí podává

obří omeleta. Na její přípravu padne přes 4500 vajec a nakrmí se z ní až 1000 lidí.

Itálie

Tradiční "italská" malovaná vajíčka vždy požehná kněz. Hospodyně je poté postaví doprostřed svátečního stolu při obědě.

Obyvatelé Florencie už po 350 let pořádají slavnost známou jako Scoppio del Carro neboli „výbuch vozíku“. Krásně ozdobený vozík vybavený petardami je veden ulicemi města lidmi v barevných kostýmech z 15. století. Potom se zastaví před katedrálou Santa Maria del Fiore. Arcibiskup během velikonoční mše zapálí roznětku raketky v podobě bílé holubice, která se na ocelovém lanku přesune ven k vozíku a vyvolá ohňostroj.

Rusko

Rusové nosí vajíčka do kostela, kde si je nechají požehnat a pak je konzumují při slavnostním velikonočním obědě.

Norsko

Tato severská země je o velikonočních svátcích téměř posedlá, kromě pomlázky, malování vajíček a lyžovačky, také řešením detektivních příběhů. Je již dlouholetou tradicí, že velké televizní stanice v období Velikonoc vysílají slavné detektivní

Malována vajíčka či kraslice jsou jedním z nejznámějších symbolů Velikonoc | Unsplash

příběhy. Nejoblíbenější je Hercule Poirot od Agathy Christie. Také noviny nebo webové servery vydávají detektivní příběhy a snaží se do jejich řešení zapojit své čtenáře.

Finsko

V této skandinávské zemi se děti o Velikonocích převlékají a strojí za roztomilé čarodějky. S maskami a šálami kolem hlavy chodí ulicemi, recitují tradiční básničky a prosí o čokoládová vejce. Nesou při tom svazky vrbových větví zdobené peřím. V některých částech západního Finska se o Velikonoční neděli zapalují velké ohně. Tato severská tradice vyplývá z přesvědčení, že plameny odhánějí zlé duchy a čarodějnice, které létají na koštěti, v době mezi Velkým pátkem a Velikonoční nedělí.

Řecko

V rodinách se konají vajíčkové bitvy, které spočívají v rozbítí vajíčka o svého protivníka.

Anglie a Spojené státy americké

Hlavním symbolem Velikonoc

pořádají dětské slavnosti, večírky a oslavy. Do takových oslav jsou zapojena obvykle celá městečka. Ve Spojených státech jsou navíc svátky spojené přímo s křesťanským náboženstvím, a proto se pár dní před samotnými oslavami schází rodiny, které společně chodí do kostela.

Velikonoční přání

Ilustrace: Anežka Jašková, VI.A

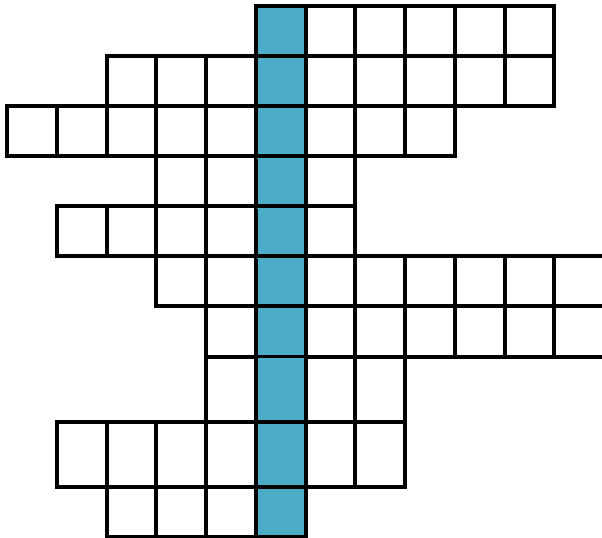
je v těchto zemích hledání velikonočních vajíček. Často se

Austrálie

Na Velký pátek se v Austrálii drží zvyk, že všechny obchody bývají zavřené. A děti pak přímo o velikonočním dni hledají vajíčka v zahradách, kam je schová jejich rodina.

Markéta Boková, VIII.C

Křížovka

Který sport je zmíněn v tomto čísle Kalamáře?

Postní doba začíná středou.

Před 102 lety vypukla chřipka.

Jak se anglicky řekne pomlázka?

Jedno z témat tohoto čísla jsou skokanské

Naše škola se specializovala na výchovu.

První jarní květina se jmenuje

Na jaký pokrm je v tomto čísle Kalamáře recept?

Čokoládový

V kterém státě děti v předvečer Velikonočního pondělí vyrábějí slaměná hnízda?

Zajíc se německy řekne

Tajenka: jsou obdobím lidových tradic spojených s vítáním jara.

Vyluštil jsi tajenku? Pošli správnou odpověď na email časopisu: redakce@skolafren.cz

Správné odpovědi, znění tajenky a výherce uveřejníme v dalším čísle Kalamáře.

V emailu uveď kromě správně vylustěné tajenky i své jméno a třídu a můžeš být jedním ze tří výherců, kteří budou vylosováni a získají některou z hodnotných cen.

Markéta Boková, VIII.C

Velikonocce

Soutěž o ceny

Na čem jsme si pochutnali

BÁBOVKA

Potřebné suroviny:

- 2 vejce
- 0,50 hrnku rostlinného oleje
- 1 hrnek mléka
- 1 balení vanilkového cukru
- 2 hrnky polohrubé mouky
- 1 balení prášku do pečiva
- 1 lžice kakaa
- 1 hrnek cukru krupice

Postup:

1. Všechny ingredience na bábovku, kromě kakaa, odměříme, dáme do mísy a pořádně promícháme metlou.
2. Část těsta dáme stranou a obarvíme kakaem. Polovinu světlého těsta nalijeme do bábovkové formy, přidáme kakaové těsto a navrch dáme druhou polovinu světlého těsta. (Do těsta můžeme přidat i opražené rozinky,

případně nadrobno nasekané oříšky).

3. Bábovku pečeme pozvolna v předehřáté troubě cca 30-40 minut. Je vynikající a velmi rychlá.

Jakub Kryške, V.A

ČOKOLÁDOVÝ DORT

Potřebné suroviny:

- 4 vejce
- 120g cukru krupice
- 50 ml podmáslí
- 1 lžice oleje
- 1 lžička vanilkového cukru
- 1 lžička octa
- 100g hladké mouky
- 1 lžice kakaa
- 1 lžička prášku do pečiva (kypřicího prášku)

Krém

- 2 ks smetany ke šlehání
- 2 lžice moučkového cukru

Postup:

Celá vejce vyšleháme s cukrem do husté pěny a zašleháme podmáslí. Rozehřejeme si troubu na 180 stupňů. Dále zašleháme olej, vanilkový cukr a ocet. Nakonec už jen vmícháme mouku s kakaem a práškem do pečiva (kypřícím práškem). Těsto vylijeme na plech

Ilustrační fotografie | Unsplash

(o velikosti cca 40x31 cm) vyložený pečicím papírem a ve vyhřáté troubě pečeme zhruba patnáct minut.

Mírně zchladlý tác překlápíme, sejmemo pečicí papír a necháme úplně vychladnout. Mezitím co nám dort chladne, dáme do mísy cukr, smetanu na šlehání a vyšleháme. A jak poznáme, že je krém hotový? Jednoduše, když mísu překlápíme vzhůru nohama, tak by nám krém neměl vytéct. Jakmile máme krém hotový, dáme ho do lednice a mezitím korpus rozkrojíme podélně napůl. Obě vnitřní strany spojíme tak, že je namažeme marmeládou, poté ještě krémem a spojíme je.

Pokud budete chtít, můžete krém dát i z venkovní strany dortu a libovolně dozdobit, například borůvkami, malinami či jahodami. Nebo si můžete koupit modelovací marcipán stejně jako já a vymodelovat z něj postavičky.

Anna Pargáčová, V.A

Hotovo! A můžeme slavit.

| Foto: dodala Anna Pargáčová

Recenze na mobilní hry, které jsou zdarma

Tetrun

Kombinuje dvě hry dohromady, a to tetris a parkour. Je velice jednoduchá, běháte pořád dokola a musíte přežít co nejdéle před padajícími kostkami. Každým kolem je hra obtížnější.

Má přes 1 milion stažení, dostupná na Android a IOS.

Mé hodnocení: 4,2

Marginalia Hero

Velice jednoduchá hra, která je graficky zasazená do středověku. Vystupujete v ni jako člověk, který musí bojovat proti zvířatům. Musíte vystihnout ideální okamžik a klepat

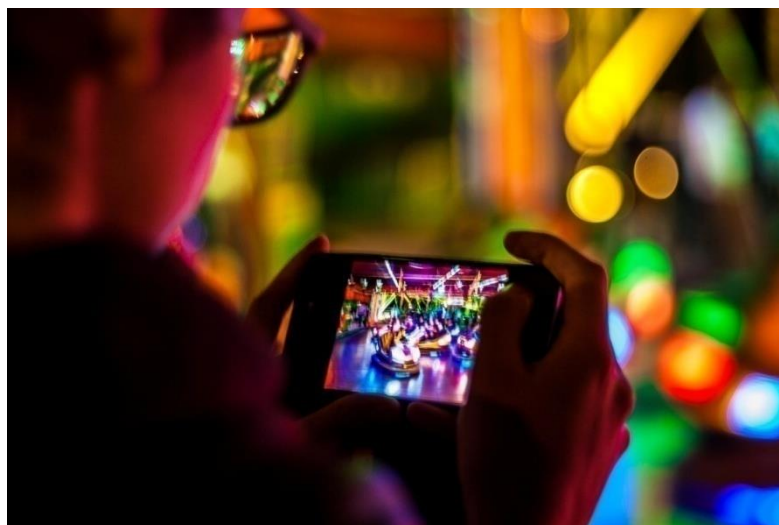
na display několikrát za sebou.

Přes 100 tisíc stažení, dostupná na Android a IOS.

Mé hodnocení: 4,4

Super Starfish

Postřehová hra, v níž se musíte vyhýbat různým překážkám a sbírat modré hvězdy. Postupem času si

Ilustrační fotografie | Unsplash

otevřete více druhů Starfish a každá z nich má jiný úkol. Cíl je však stále stejný, a to se dostat co nejdál.

Přes 1 milion stažení, dostupná na Android a IOS.

Mé hodnocení: 4,7

Eliška Mičulková, VII.C

Pravda, nebo lež?

*Ilustrační fotografie
| Foto: Stahnu.cz*

1. Lurdeskou kapli sv. Marie na Horečkách dala postavit manželka továrníka Bumbaly v roce 1902.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

2. Gepard dokáže běžet maximální rychlostí 30km/h.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

3. Do bábovky se může dát smetana.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

4. Funkci ředitele ZŠ Záhuní zastává Josef Stieborský.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

5. Hlavním městem Švédska je Oslo.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

6. Ve Frenštátě pod Radhoštěm je na domě č.p.19 pamětní deska sochaře a místního rodáka Albína Poláška.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

7. Panda červená jí bambus.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

8. Med se dává do perníku.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

9. Škola ZŠ Záhuní má pět pater.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

10. Existují jen tři druhy medvědů.

PRAVDA, NEBO LEŽ?

Lilly Sarah Segečová, V.A

Správné odpovědi naleznete na poslední straně časopisu.

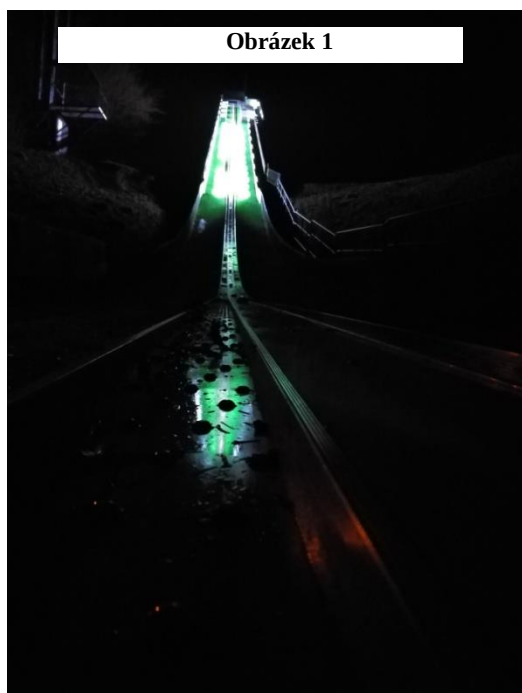
Poznáš frenštátské stavby zahalené tmou?

Připravili jsme pro tebe test, ve kterém si můžeš otestovat své znalosti frenštátských staveb. Znáš je tak dobře, že je dokážeš rozeznat i na fotografiích, na nichž jsou zahaleny tmou? Schválně, vyzkoušej si to.

Pošli nám čtyři správné odpovědi, co se nachází na níže uvedených fotografiích a můžeš vyhrát některou ze zajímavých cen. Každý žák může uvést jen jednu odpověď.

Své odpovědi zasílejte na email: redakce@skolafren.cz

V emailu nezapomeň uvést kromě odpovědi i své jméno a třídu. Správné odpovědi uveřejníme v dalším čísle Kalamáře společně s třemi výherci, kteří budou vylosováni.

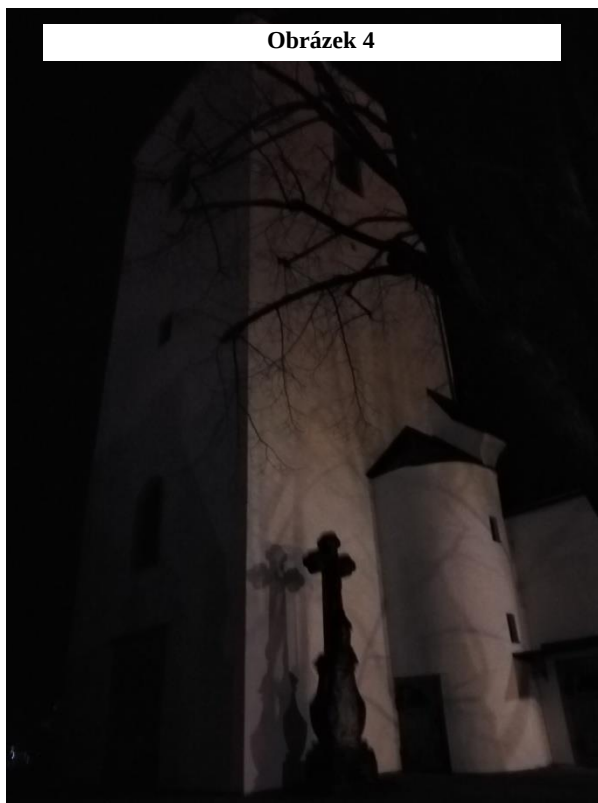
Obrázek 1

Obrázek 2

Obrázek 3

Obrázek 4

Karolína Gliwitzky, VII.C

Foto: Karolína Gliwitzky

Digitální a výtvarná díla

Tvorba žáků

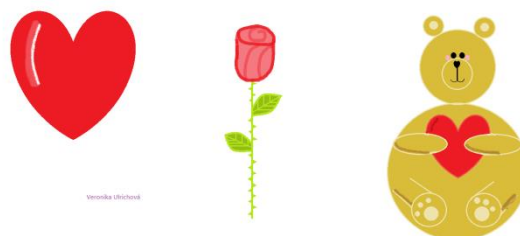
Magdaléna Miková, V.B

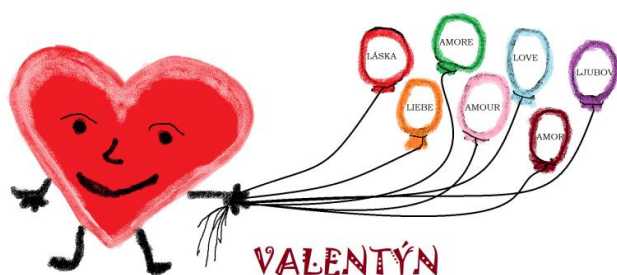
Adéla Hradečná, V.B

Nela Pavlátová, V.B

Veronika Ulrichová, V.B

Vít Velkoborský, V.B

Karolína Polášková, V.B

Veronika Petrová, V.B

Karolína Gliwitzky, VII.C

Výherci soutěže „Uhádni pohádkovou postavu“ z čísla 1/2021

V minulém čísle Kalamáře jste měli uhádnout pohádkovou postavu. Správná odpověď byla „Trautenberk“.

Z došlých odpovědí byli vylosováni tři výherci, kteří získali hodnotné ceny věnované Klubem rodičů.

Výherci:

Ema Genzerová, 4.A, Klára Zrubková, 5.B a Karolína Polášková, 5.B.

Všem výhercům gratulujeme!

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI KVÍZŮ A KŘÍŽOVEK Z TOHOTO ČÍSLA:

Skokanská křížovka ze strany 7, tajenka: *Raška*

Pravda, nebo lež ze strany 23, správné odpovědi: 1. pravda, 2. lež, 3. pravda, 4. pravda, 5. lež, 6. pravda, 7. pravda, 8. pravda, 9. lež, 10. lež

Ročník č.2/2021

Časopis vydává ZŠ a MŠ Frenštát pod Radhoštěm, Záhuní 408, okres Nový Jičín

Šéfredaktor: Markéta Boková

Redakční tým: Tomáš Bok, Karolína Gliwitzky, Anežka Jašková, Tadeáš Krejčí, Jakub Kryške, Eliška Mičulková, Anna Pargáčová, Karolína Polášková, Lilly Sarah Segečová, S.K.A.B., Jindřich Sládek, Jiří Svíčka, Horymír Zárecký

Spolupracující žáci: Jakub Džumela, Juraj Džumela, Oliver Janda, Vanessa Mazochová

Ilustrátoři: Karolína Gliwitzky, Anežka Jašková

Fotografové: Karolína Gliwitzky, Filip Christodulos

Autor loga časopisu: Jiří Svíčka

Grafické zpracování: Jiří Svíčka, Mgr. David Hýl

Editor a korektor: Mgr. David Hýl

Spolupracující pedagogičtí pracovníci: Mgr. Jana Babincová, Mgr. Radka Bražinová, Jana Fabíková, Mgr. Petra Fišerová, Mgr. Andrea Stavínohová, Mgr. Adéla Svobodová, Mgr. Dagmar Uhlářová

Adresa redakce: ZŠ a MŠ Frenštát pod Radhoštěm, Záhuní 408, 744 01 Frenštát pod Radhoštěm, okres Nový Jičín

Email redakce: redakce@skolafren.cz